

EGONE : Otevřel jsem si článek tvého odkazu

<http://www.gnosis9.net/view.php?cisloclanku=2004060010> ; pojednává o názorech a úvahách a vizích Aspecta a spol.

Hned úvodní pasáž toho článku vezmu ke svému logickému rozboru a to vsuvkami do jeho textu **modře**

.....
Aspect a jeho tým přišli na to, co to je „přišli“ ???, já také *přiše* na svou HDV. ... že za jistých okolností !!!! jaké to jsou OKOLNOSTI ? jsou subatomární částice, např. elektrony, schopny okamžitě komunikovat mezi sebou navzájem a to bez ohledu na vzdálenost, která je odděluje. A nyní moje úvaha. Už fyzikové naznačili, že i časoprostor lze kvantovat, tedy i veličinu čas lze kvantovat a i veličinu délku. Pak ale musí být „délka“ i „čas“ něco nefluidního a...a skutečně ač je to k nevíře a rozum nad tím zůstává stát, měla by být „dimenze délková“ i „dimenze časová“ n ě j a k ý m špagátkem ... přestože nehmataelným. Neb hmatatelná je jen hmota. Připustíme-li, že čas má dimenze a délka má dimenze a že ony jsou „špagátkem artefaktovým neuchopitelným-nehmotným“, ale jsou (!)...((přímka je prý také sled bodů nehmotných, že))...tak budou-li dimenze délkové i časové „neuchopitelnými nehmotnými špagátkami“, pak ... pak si na tom špagátku představ „uzlíky-smyčky“ třeba námořnické uzlíky vzdálené o konečnou vzdálenost (později sem postnu ukázkou). Ona dimenze – špagátek je nekonečně dlouhá, ale mezi uzlíky kdekoli od sebe vzdálenými o konečnou vzdálenost, např. jak to říká Aspect 10 miliard kilometrů, tak když cukneš tím špagátkem tak je-li nehmotný tak neplatí žádná elasticita, žádná pružnost tu není a tak „informace“ o cuknutí ““se projeví““ (co to je „se projeví“ řeknu za moment)) mezi těmi dvěma uzlíky „okamžitě“. Totiž ten špagát se dvěma uzlíky je „pozorován“ (!) jinou soustavou jiným špagátem ; a ten „vidí“ to cuknutí, ten snímá-pozoruje cuknutí do své průmětny a to „okamžitě“ (!) Zde nejde o pohyb hmoty, tedy o rychlost (a tedy o rychlost malou vééé či cééé) zde jde o „snímek“-porovnání cuknutí-pohybu dimenze délkové do jiné dimenze bez uzlíků jež je „v klidu“. Proto, budou-li na dimenzi (tedy na několika dimenzích délkových i časových dohromady) dva elektrony jakožto VLNOBALICKY – námořnické uzlíky z více dimenzí) i sférického provedení), pak je to stejné to cuknutí těch vlnobalíčků mezi sebou a nejedná se defakto o žádnou „rychlost“ a ani o informaci. Proč ? Informace je zřejmě jen „vzkaz“ o změně, vzkaz podávající změnu „tvaru vlnobalíčku“ a chování vlnobalíčku v časoprostoru ... a tu změnu „někde – někoho“ snímá, snímá jiná soustava ... a aby jí mohla snímat (informaci změny), tak už právě tu nastane rychlost p ř e d á v á n í změny...vlnobalíček-uzlík který se po dimenzi „váli-převaluje do pozorovatelný – to už je rychlost. Zde se už jedná o je p ř e d á v á n í informace, ale kousek vejš ve výkladu co sem psal, to nebylo „předávání“ informace ze soustavy špagátu s uzlema do špagátu bez uzlů, ale o porovnávání „cukance“ Je lhotejně, zda je od sebe dělí 10 centimetrů nebo 10 miliard kilometrů.

Zdá se, že si každá částice uvědomuje, co dělají ty ostatní. Ne, slovííčko „uvědomuje si ona“ je až moc personifikující... já když řeknu personifikaci-abstraktum slovííčko „špagátek je to k smíchu, ale když někdo jiný řekne, že částice si uvědomuje...k smíchu to není ...ač víme že částice „vědomí“ nemá. Prostě je to nadsázka-ilustrace-spodoba-abstraktní přirovnání a tak to vše musíme brát a chápat chceme-li v lidské řeči něco popsat. Problémem této hypotézy je porušení Einsteinova postulátu, popsal jsem vizi výše tak, že to není v rozporu s Einsteinem. podle něhož se žádná informace nemůže šířit rychleji, O.K. informace nemůže, jistě, protože informace je „předávání obrázků o změně“ a tím „obrázkem“ je vlnobalíček se svým speciálním provedením „zavlnění geometrickým“ a parametry než jaká je absolutní rychlost, tedy rychlost světla ve vakuu. Pohyb přesahující rychlost světla by měl mít stejné důsledky jako kdyby překonal časovou bariéru. Vysvětlil jsem co je pohyb po dimenzi (váže se na rychlost) a co je „snímek“ = porovnání změny na jedné dimenzi do jiné dimenze – průmětny – pozorovatelný, která vyhodnocuje. Tento děsivý fakt byl příčinou toho, že se někteří fyzici pokusili sestavit propracované teorie, na papíře, bez experimentu aby jiným způsobem uspokojivě vysvětlili Aspectův objev. To umím jí pro svou HDV taky... Ovšem někteří jednotlivci se nezdráhali prezentovat podstatně radikálnější vysvětlení.

Například David Bohm z Londýnské univerzity se na základě Aspectova objevu domnívá, že objektivní realita neexistuje, zdání kompaktního vesmíru je v podstatě pouhým preludem - obrovským a okázale detailním hologramem. Jde o to rozhodnout správně zda vesmír existuje mimo naše vědomí, tedy když

nežijeme (před narozením a po smrti) zda vesmír existuje i pak. Zřejmě ano. Dokazuje to naše vědomí. Nevědomí dokazuje že neexistuje.

Pokud chceme pochopit, proč Bohm došel k takto překvapujícímu závěru, musíme si nejdříve krátce vysvětlit, co je hologram. Hologram je trojrozměrná fotografie, vytvořená prostřednictvím laseru. Proces vzniku hologramu začíná vystřelením laserového paprsku rozděleného při průchodu skrz polopropustné zrcadlo. Snímaný objekt se nejdříve vystaví expozici prvního laserového paprsku, tento paprsek se odrazí od objektu a vzápětí se střetne s tím druhým, čímž vznikne výsledný interferenční vzorec, který je zachycený na film. Po vyvolání se na filmu objeví nesmyslná spleť světlých a tmavých čar. Jakmile je však vyvolaný film osvětlen jiným laserem, dostaneme trojrozměrný obraz původního objektu. Trojrozměrnost takového obrazu není jedinou pozoruhodnou vlastností hologramu. Jestliže je například hologram růže rozdělen na dvě poloviny a osvětlen laserem, každá polovina bude stále obsahovat celý obraz růže. A pokud tyto poloviny znovu rozdělíme, každá z jednotlivých částí filmu bude vždy obsahovat menší, ale nedotčenou verzi původního obrazu. Na rozdíl od normální fotografie každá část hologramu obsahuje veškeré informace o celém obrazu.

"Celek v každé části" - tato přirozená vlastnost každého hologramu nám umožňuje úplně nový pohled na porozumění organizaci a řádu života. Po téměř celou svou historii se západní věda nedokázala zbavit předsudku, že nejlepší cestou k pochopení fyzikálních projevů (žáby i atomu) je rozpitvat je na kousky a studovat jejich příslušné části. Proč by to měl být předsudek ? a proč špatný. ? Fragmentace hmotových struktur sice není jediná a tím vyčerpávající cesta k poznání p r o c e s ů a dějů které se realizují ve vesmíru pomocí hmoty a časoprostoru vzájemnými interakcemi, ale proč by to měl být špatný postup i když není úplný, vyčerpávající možností – cestou k pochopení procesů.

Fenomén hologramu svědčí o tom, že k některým otázkám ve vesmíru takto přistupovat nemůžeme. Pokud nějaký objekt rozkládáme holograficky, nedostaneme části, ale pouze menší celky. Tento princip motivoval Davida Bohma k odlišnému pochopení Aspectova objevu. Bohm věří, že příčina vzájemné interakce mezi různě vzdálenými subatomárními částicemi nespočívá v jakémsi záhadném transferu signálů mezi nimi, ale ve faktu, že jejich oddělenost je iluzí. Ano. Moje interpretace je s tímto názorem v souladu. Moje interpretace říká, že dimenze veličiny ač sama je nehmotným artefaktem je jakýmsi „špagátkem“ ... a na něm se dělají uzlíky, anebo vlnobalíček je „uzlík z více dimenzí-špagátků“.

(((GENOME : slovííčko "špagát" je jen slovní pomůcka, pochop. Já jasně řekl, že dimenze (jako špagát) je nehmotná...takže je-li onen špagát nehmotný a je-li jako pomůcka pro dimenzi, tak to tak přesně chápej. Je to slovní pomůcka ... podobně jako černá díra není "díra" ... je to slovní pomůcka.)))

(((GENOM : směješ se tu výrazu "špagát" . Námitka : v mé úvaze bylo 2x "pokud". Jedno pokud bylo na to "pokud budeme vnímat dimenzi veličiny "jako" špagát ...a druhé pokud bylo že elementární částice bude vlnobalíček-uzlík na dimenzi nebo uzlík na více dimenzích. Takže to byly dvě "pokud".

Nyní k tomu smíchu tvému. Určitě si se ve škole učil co je to přímka. A pochopil si ji ? Asi ano, ale zeptám se tě "z čeho ta přímka je" ??????? ...z bodů ...a z čeho jsou ty body ?..... takže ta přímka je nehmotné fluidum, cóóóó ??? Přímce "z ničeho" se nepodivuješ, ale mému přirovnání veličinové dimenze ke "špagátku" se podivuješ ? Proč ? Přemýšlej a nebuď ukvapený ve výřicích.

)))

Takže to co říká Bohm je v souladu s tím jak důvod vysvětluji já : signál z místa kde je elektron-vlnobalíček do místa 10 miliard km vzdáleného kde je jiný elektron-vlnobalíček, tak signál je informace o změně stavu a ta se „dodává“ pomocí tvaru-stavu jiného vlnobalíčku (přenašeče) a ten nemůže informaci-signál přenášet rychleji než je céééčko. Ale oba elektrony jsou „na špagátu“ a jsou-li dokonce spřažené původem vzniku, tak oddělení nejsou a změní-li jeden vlnobalíček svůj tvar „na špagátu“ tak podle nějakých předem-pravidel musí změnit tvar vlnobalíčku jeho partner, který je také na stejných „špagátech“ – to není přenos signálu céééčkem. Lze to pozorovat do „sousední souřadné soustavy „sejmutím“ „otiskem“, nikoliv zasláním signálu tedy zasláním intermediální vlny-vlnobalíčku. Dále argumentuje názorem, že od určité hlubší úrovně reality přestávají být částice individuálními entitami a zastupují spíše svou jednotnou podstatu. Jistě. Ta „hlubší úroveň“ r e a l i t y znamená, že entita tj. elementární částice anebo shluk-propojení elementárních částic je propojením vln-vlnobalíčku „vyrobených“ z dimenzí veličin délka a čas a „na dimenzích“. To je ta jednotná podstata.

Pro lepší pochopení toho, co má na mysli, předkládá Bohm následující příklad:

Představme si akvárium s rybou. Představme si také, že se nemůžeme na akvárium dívat bezprostředně a to, co se v něm odehrává, nám zprostředkovávají dvě televizní kamery. První sleduje akvárium čelně, druhá z profilu. Budeme-li pozorovat souběžně oba monitory, vyjdeme zřejmě z předpokladu, že ryba na jedné i na druhé obrazovce jsou navzájem oddělené entity. Konec konců, protože jsou kamery nastaveny pod různými úhly, budou i výsledné obrazy do jisté míry různé. Setrváme-li však v pozorování obou ryb současně, brzy si uvědomíme, že mezi nimi existuje zřejmá spojitost. Když se otočí jedna, ta druhá učiní také trochu odlišnou ale odpovídající otočku. Když jedna směřuje dopředu, druhá vždy směřuje ke straně. Pokud zůstaneme v nevědomosti o skutečné situaci, můžeme se dopracovat až k teorii, že první ryba musí být v přímém spojení s tou druhou, přestože je to ve skutečnosti úplně jinak.

A o to podle Bohma jde i mezi subatomárními částicemi v Aspectově experimentu. Domnívá, nadsvětelně rychlá komunikace mezi částicemi ve skutečnosti pouze naznačuje, že existuje i mnohem hlubší a kompaktnější úroveň reality, která je před námi zdánlivě utajena. **Moje vize „personifikace“ vlastně jinak : abstraktní „zhmotnění“ mass-dimenze na „špagátek“ je dobrá pomůcka představ pro vlnobalíčkování.** Tato realita přesahující náš běžný svět je v analogii s výše uvedeným popisem akvária. Objekty jako subatomární částice vnímáme vzájemně oddělené, protože jsme svědky pouze části jejich reality. O.K. Vnímáme tu realitu, až tu realitu, která už se projevuje „hmotně“, a v tomto stavu má ta realita (realita hmotových „kvantíků-vlnobalíčků“) hmotové vlastnosti tj. náboj, spin, a další kvantová čísla a další vlastnosti při svých vzájemných pozicích. Vlnobalíčky z původně „nesledovaných“ špagátků dimenzí veličin pak v podobě , opakují v podobě entit = vlnobalíčků což je už podoba hmotová mají své vlastnosti reálně vnímané. Ale to že jsou „vyrobeny“ z nehmotných artefaktů – dimenzí veličiny, to je realita nevnímaná. Použiji větu z článku : ano, částice hmotové – oddělené to vlnobalíčky vnímáme jako část reality (tu část kterou vnímá člověk-hmota) která má hmotové vlastnosti. Každé geometrické **uspořádání struktur** vlnobalíčku **se projevuje vlastnostmi** . Tyto částice však od sebe nejsou odděleny, jsou „na špagátu dimenzí“ manifestují pouze hlubší základní jednotu, nedělitelnou stejně jako hologram a uvedený příklad růže. Jelikož všechno v této fyzické realitě je složeno z podobných "vzorů", je zřejmé, že vesmír sám o sobě je také projekce, neboli hologram. **Projekce je asi kooperace „snímání ze soustavy do soustavy, ale pomocí dodávky informace a tu zprostředkovává foton nebo jiná intermediální částice a ta už musí ctít rychlost přenosu sebe „po dimenzi“ a to max. céééčkem.** Kromě své fantomové přirozenosti má toto pojetí vesmíru i další překvapující důsledky. Protože oddělenost subatomárních částic je pouhou iluzí, znamená to, že hlubší úroveň reality vesmíru se navzájem prolínají.**Je to v souladu a v kooperaci s mými představami jak je líčím.** Elektrony atomu uhlíku v lidském mozku jsou spojeny se subatomárními částicemi, které obsahuje každý losos, který plave, každé srdce, které tluče a každá hvězda, která září na nebi. Vše proniká vše **Kdyby veškeré elektrony a další částice byly „vhozeny“ do vesmíru, do časoprotoru a byly z něčeho jiného než je „postaven sám časoprostor“ tak by to byly samostatné entity, jenže i ty entity i ten časoprostor jsou „stejná věc“ v různých geom-tvarových uspořádáních a tak proto jsou >propojeny<.** a ačkoli lidé mohou kategorizovat, přihrádkovat a dále členit různé fenomény ve vesmíru, **veškerá rozdělení jsou umělá** a celá příroda je souvislou pavučinou. **Rozdělení „téhož“ na (na stavy) časoprostor (stav) a hmotu (stav) je „umělé“ ale přesto lze „přihrádkovat“ proto, že „křivením, vlněním a vlnobalíčkováním“ dimenzí časoprostoru se provádí „kvantování“ tj. „uzlíkování“ tj. výroba vlnobalíčků, které mají vlastnosti hmotové a proto je lze třídit kategorizovat a přihrádkovat....přesto jsou všechny sestrojeny „ze dvou veličin“ DELKA a ČAS. Křivení dimenzí je důvodem a původcem „kvantování“ tedy vyrábění „lokálních zmuchlanečků“ .. křivení tj. i vlnění je způsobem kvantování i v tom smyslu, že křivé stavy, vlnu promítáme do pozorovatelné, která má o jednu dimenzi méně....pozorovatel na průmětně (průmětně o n-1 -> en mínus jedna dimenze) pozoruje kvantování.**

V holografickém vesmíru nelze čas a prostor nahlížet jako fundamentální veličiny. ??? Termíny jakým je pozice, selhávají ve vesmíru, kde není nic opravdu oddělené od toho ostatního, kde čas a třírozměrný prostor jsou podobně jako obraz ryby na monitoru jenom projekcí tohoto hlubšího řádu. **Ve své hlubší úrovni je realita jakýmsi typem superhologramu, ve kterém minulost, přítomnost a budoucnost existují**

současně. Jiný pohled a jiná úvaha by to popsala takto : jednoduše řečeno „čas“ je veličina, která má dimenze (ona dimenze je „nehmotný špagátek“). A čas „běží“ až poté co „předmět“ (i nehmotný bod) se po dimenzi posouvá, ukrajuje intervaly časové. (relativně a špatně lze říci, že předmět „stojí“ ve vesmíru a „skrz něj se posouvá“ časová dimenze ... to pozorujeme kolem nás venku na sídlišti). Pokud chce autor superhologramu sloučit minulost, přítomnost a budoucnost, pak naopak je „sloučí“ (něco jako anihilace) do plochého nezvlněného a nezakřiveného rastru-soustavy a tím vymizí veškeré hmotové útvary ; vesmír nabude podobu „před Třeskem“. To znamená, že s vhodnými nástroji může být někdy možné dosáhnout superholografické úrovně reality a získat výjevy nikoliv, získá se stav časoprostoru naprosto hladného bez hmoty a bez polí, ve kterém čas neplyne a prostor se nerozpíná. z dlouho zapomenuté minulosti.

Problematika superhologramu před nás staví ještě další nezodpovězenou otázku. Superhologram jakožto matrice (matrix) umožňuje vznik a existenci všeho ve vesmíru a obsahuje všechny subatomární částice, jak ty, které byli, tak i ty, které teprve budou. Tento matrix je ovšem plochým Eukleidovským časoprostorem v němž mohou nastat (a také nastaly v našem vývojovém vesmíru) vývojové stavy hmotových struktur při „křivení“ času a prostoru. Je zdrojem každého hmotného nebo energetického stvoření : Prostých sněhových vloček i kvasarů, velryb i paprsků gamma. Může být označen za jistý druh kosmického skladiště "všeho, co jest". Matrix ve smyslu snahy autora je kinoplátno (časoprostor nezakřivený ve stavu 3+3D) na kterém se může a bude promítat film jakýkoliv... *plátno je schopno* ze sebe vydat různé stavy dějů a tvorby hmoty, interakcí. Ano, časoprostor prázdný tj. totálně nezakřivený je „rastr=matrixem“ ve kterém mohou nastávat vlny, bizarní křivení, vlnobalíčky a jejich děje-propojování a interakční změny. – to je náš vesmír.

Ačkoli Bohm připouští, že zatím neznáme žádný způsob, jak zjistit, co všechno v sobě superhologram obsahuje, odvažuje se tvrdit, že nemáme žádný důvod k předpokladu, že neobsahuje ještě víc. Superhologram v sobě neobsahuje nic, je „anihilačním stavem“ všech možností které nastaly a nastanou.

Jinými slovy říká, že superholografická úroveň reality může být jen pouhým stupněm dosaženého vnímání, za kterým se nachází "další vývoj bez konce". V každé době (s libovolnou úrovní zhotovení vesmírných struktur) lze superholografický stav anulovat-anihlovat do plochosti 3+3D, do matrixu.

Bohm není jediným vědcem, který předložil důkazy ??? důkazy ??? o tom, že vesmír je hologram. Standfordský neurofyziolog Karl Pribram se nezávisle na Bohmovi zabýval výzkumem mozku a rovněž dospěl k přesvědčení o holografické podstatě reality. Pribram skončil u holografického modelu při hloubání nad otázkou, jak a kde je v mozku uložena paměť a vzpomínky... a vědomí. Myslím, že vědomí je další soustava která umožní projekci stavů předešlých. Vysvětlím to. Vesmír začal stavem nevím jakým, ale já vypránění začnu stavem 3+3D těsně před Třeskem tj. tím „matrixem“ tedy je to stav časoprotoru euklidovské ploché soustavy v níž není hmota ani pole. Pak přijdou „do této souszavy-rastru“ stavy křivé téhož časoprostoru... nastává posloupnost stavů křivení časoprostoru, ale nutnos si to představovat jako „nabíhání, vkládání“ nového stavu křivého časoprostoru do předchozího stavu téhož časoprostoru... čili těch časoprostoru parametrizovaných křivením je nekonečně mnoho, jsou „v sobě“ lze je řadit do posloupnosti. Čili každý vývojový krok v realizaci nového stavu hmoty (což je i tak sám složitý stav časoprostoru) je vývojovým krokem *soustav časoprostorů ... jeden časoprostor je vnořován do jiného časoprostoru* s jinými parametry křivení, je to soustava soustav. Takže pak vědomí je/nastane když „všechny“ stavy předešlé, (vývojově realizované do klonů) všechny soustavy předešlé „vplují-vkročí“ do další soustavy, složité parametricky (je to „chvějící se“ časoprostor) v níž probíhají interakce vědomí. Neumím to říci. Myslím že vědomí je prostě další velmi složitá soustava časoprostoru v posloupnosti stavů, které vesmír už zrealizoval. Dám-li na patologický stůl mozek mrtvého člověka, je v něm DNA (ještě) neporušená a přesto už tento mozek není „v hladině“ (a ta hladina je onen superstav časoprostorový) již říkáme vědomí. Mozek a jeho DNA a další hmotové kombinace „nepracují ve vyšší soustavě časoprostorové“ kde se vědomí realizuje. Po desetiletí trvajících výzkumech konstatoval, že paměť není omezena na určitou oblast, ale je rozptýlena po celém mozku. O.K. je v „nejvyšší soustavě n+n dimenzí časoprostorové“

V roce 1920 provedl mozkový specialista Karl Lashley zásadní experimenty, z nichž vyplynulo, že nezávisle na tom, která část mozku krysy byla odstraněna, krysa nezapomněla, jak vykonat množství úkolů, které se naučila před operací. Vysvětlit toto podivné ukládání paměti v mozku nebyl tehdy nikdo schopen vysvětlit. To umožňuje pouze princip "celku ukrytého v každé své části". Každá část „z celku“ je vnořena do nejvyššího stavu-soustavy (s nejsložitějšími parametry křivostí) časoprostorové ...

Teprve v roce 1960 se Pribram seznámil s holografickým modelem a uvědomil si, že objevil navrhl a ne objevil ... vysvětlení, které vědci tak usilovně hledali. Pribram se domnívá, že vzpomínky nejsou zakódovány v neuronech, nebo malých seskupeních neuronů, nýbrž ve vzorcích nervových impulsů, které protínají mozek skrz na skrz stejně, jako světlo laseru interferuje celou plochu filmu, na němž je uložen holografický obraz. Mozek se všemi strukturami hmoty (každá má svou časoprostorovou soustavu, všechny do sebe vzájemně ponořené) „plave“ v poslední vývojové soustavě – „pěnově křivém časoprostoru“, ve kterém se vědomí realizuje... Stručně řečeno Pribram věří, že mozek je sám o sobě hologramem. mrtvý mozek na pitevně nikoliv? Mrtvý mozek není „vnořen“ do „vyššího časoprostoru“ jakožto stavu pro „obecné“ interakce mozku „mrtvého“ (všechny stavy-klony stavů minulé v něm) s tím „vyšším stavem časoprostoru“, kde se vědomí realizuje, a nejen vědomí, ale i smysluplný výběr budoucích interakcí které pak člověk také realizuje.

Pribramova teorie také vysvětluje, jakým způsobem může lidský mozek pojmout tak obrovské množství informací a uložit je v tak malém prostoru. Odhaduje se, že lidský mozek má během průměrného života kapacitu zapamatovat si přibližně 10 miliard bitů informací, což odpovídá zhruba množství informací obsažené v pěti svazcích Encyklopedie Britannica. mrtvý mozek tentýž má také tu kapacitu, ale ta kapacita není „vnořena“ do soustavy → stavu složitého pěnicího časoprostoru uvnitř mozku v němž se realizují pochody předchozích stavů časoprostoru → mrtvého mozku.

Obdobně bylo zjištěno, že kromě dalších vlastností disponuje hologram ohromující kapacitou pro ukládání informací. K tomu postačuje změna úhlu, pod kterým dva paprsky zasahují kus fotografického filmu. Takto je možné zaznamenat na témže povrchu velký počet rozdílných obrazů. Národně demonstrován byl příklad, kdy jeden čtvereční centimetr filmu pojmul až 10 miliard bitů informací.

Naše záhadná schopnost rychle si vybavit jakoukoli vzpomínku, kterou z obrovského množství uskladněných informací zrovna potřebujeme, se stává pochopitelnější, když si představíme, že mozek funguje jako hologram. mrtvý mozek nikoliv, ten se musí „vnořit“ do soustavy tj. do stavu časoprostoru k tomu „připravenému“ parametricky. Když vás přítel požádá, abyste mu řekli vše, co vás napadne, když se řekne slovo "zebra", nemusíte se nemotorně zpětně probírat ohromným kvantem abecedně poskládaných souborů, abyste se dobrali k odpovědi. Místo toho se vám téměř okamžitě vybaví asociace jako "pruhovaná", "podobající se koni", nebo "zvíře žijící v Africe".

Jedním z nejpodivnějších aspektů lidského myšlenkového procesu je skutečnost, že každý díl informace se zdá být okamžitě souvztažný se všemi zbývajícími částmi informace. Když bych si ten poslední stav časoprostoru (pěna do níž je ponořen mozek) (v němž se realizuje vědomí a smysluplné lidské interakce) nějak pojmenoval např. $>P 10^{100} <$, tak všechny předešlé vývojové stavy od Třesku pojmenuji $>P 10^{100} - 1 <$... jsou to prostě „sousední vývojové stavy časoprostoru“, tak opět tyto dva sousední stavy „komunikují“ „snímáním z jednoho stavu do druhého“ jako do průmětny. Proto se Pribramovi, Bohmovi „zdá“ že informace „komunikují“ okamžitě podobně jako fotony ve dvoušterbinovém pokusu vzdálené od sebe miliardu km. To není „přenos“ informace „pomocí“ rychlosti, to je „snímání-otisk“ stavu soustavy jedné do druhé-sousední. Jelikož je každá část hologramu pevně navzájem spojená s každou další částí, jedná se zřejmě o prvotřídní příklad souvztažného systému v přírodě. Na jedné dimenzi-špagátku je částice a její antičástice a ty „komunikují“ nikoliv „předáváním informace“ (posíláním posla-posíláním fotonu, EMG), ale dle zákona tj. o realizaci symetrií stavů i změn otiskem do „sousední dimenze“, do dimenze „sousední“ – pozorovatelný.

Uložení paměti není jedinou neurofyziologickou hádankou, která se ve světle Pribramova

holografického modelu mozku objasnila. Další otázka zní: Jak mozek převádí nekonečný příval frekvencí, které přijímá prostřednictvím smyslů (například světelné a zvukové vlnění) do konkrétní podoby světa tak, jak ho známe? Kódování a dekódování jednotlivých frekvencí je přesně to, co princip hologramu vysvětluje nejlépe. Hologram totiž funguje jako jakási čočka, jako překládací zařízení schopné transformovat zjevně nesmyslnou změť frekvencí do souvislého obrazu. Pribram je přesvědčen o tom, že mozek se chová jako čočka a na holografickém základě matematicky konvertuje frekvence, které přijímá skrze smysly a přenáší je do našeho vnitřního světa vnímání. Působivé množství důkazů svědčí o tom, že mozek se chová holograficky. Není proto divu, že Pribramova teorie získává stále rostoucí podporu mezi neurofyziology.

Hugo Zucarelli, odborník italsko-argentinského původu, aplikoval holografický model také ve světě akustických jevů. Do rozpaků ho dostal fakt, že lidé dokážou lokalizovat zdroj zvuků, aniž by přitom museli pohnout hlavou a to přestože naslouchají jen jedním uchem. Zucarelli dospěl k závěru, že tuto schopnost může vysvětlit právě holografický princip. Zucarelli rovněž vyvinul technologii holofonického zvuku, tedy metodu záznamu schopnou reprodukovat akustickou pozici v prostoru s téměř mystickým realismem. Pribramova víra, že naše mozky matematicky vytvářejí "tvrdou" realitu v závislosti na vstupních frekvencích, získala dosti velkou experimentální podporu. Bylo shledáno, že každý z našich smyslů je citlivější k mnohem širší škále frekvencí, než se původně předpokládalo. Výzkumníci například zjistili, že naše zraková soustava je citlivá na zvukové frekvence, že náš smysl čichu je částečně závislý na tak zvaných "osmických frekvencích", a že dokonce i buňky v našich tělech jsou citlivé na velké množství frekvencí. Tato zjištění indikují, že záleží pouze na holografickém nastavení vědomí, jakým způsobem jsou takové frekvence filtrovány a kategorizovány do konvenčního způsobu vnímání.

K ještě překvapivějšímu výsledku se dostaneme, když propojíme Pribramův holografický model mozku s teorií Davida Bohma. Co se stane? Pokud je hmatatelný svět jenom druhotnou skutečností a to, co se nachází "tam venku" je pouhou změť frekvencí, tedy pokud je vesmír hologramem, jehož určité frekvence jsou matematicky konvertovány do smyslové podoby, co nám pak zůstane z tzv. objektivní reality? Řečeno zcela jednoduše: Přestane existovat. **Ve světě elementárních částic „běží“ anihilace elementárně fyzikální... ve světě „stavu mozku“ běží „anihilace stavů vědomí v úrovni poslední“, čili v „pěně posledního stavu časoprostoru“** Jak už východní náboženství dlouho avizují, materiální svět je Mája, iluze a ačkoliv si můžeme myslet, že jsme fyzické bytosti, pohybující se ve fyzickém světě, nejedná se o nic jiného, než o představu. Jsme pouhými "přijímači" plovoucími uprostřed kaleidoskopického oceánu frekvencí, a to, co si z tohoto oceánu vybereme a převedeme do fyzické reality, je jen jednou z mnoha variant, kterou lze v rámci superhologramu projevit.

Tento nový překvapující obraz skutečnosti, tato syntéza Bohmova a Pribramova přístupu, byla označena jako holografické paradigma, **převedeno do fyziky : půjde o popis stavů mnoha časoprostorů vnořených do sebe, v posloupnost vývojovou k stále složitějším stavům časoprostoru – lokálně ve hmotě...** a přestože mnoho vědců na to reagovalo skepticky, mnoho jiných vyslovilo svou podporu. Malá ale stále početnější skupina odborníků se domnívá, že je to jeden z nejpřesnějších modelů reality, ke kterému věda až doposud dospěla. A více než to, většina z nich zastává názor, že toto paradigma může vyřešit některá mysteria, která nebyla tradiční vědou vysvětlitelná a mohlo by i tzv. paranormální jevy zařadit mezi zákonné projevy přírody. Četní badatelé, včetně Bohma a Pribrama, si uvědomili, že mnoho parapsychologických fenoménů lze v termínech holografického paradigmatu vysvětlit.

Ve vesmíru, kde jednotlivé mozky jsou ve skutečnosti nedělitelné součásti obřího hologramu a všechno je navzájem pevně propojené, může být telepatie pouhým zpřístupněním holografické úrovně. Holografické paradigma poskytuje mnohem snazší porozumění tomu, jak se informace z mysli osoby "A" dostávají do mysli osoby "B" a to bez ohledu na vzdálenost. Řešení mají rázem i mnohé do té doby neřešitelné psychologické záhady.

Také Stanislav Grof cítí, že holografické paradigma nabízí model, který vysvětluje mnoho záhadných fenoménů zažitých lidmi během změněných stavů vědomí. V roce 1950, když vedl výzkum LSD jako

psychoterapeut, se Grof setkal s pacientkou, která se nečekaně dostala do stavu, kdy se ztotožnila s druhem prehistorického plazů. V průběhu víze nejen že začala přesně líčit veškeré pocity, jako by byla opravdu plazem, ale dokonce podrobně popsala i jednotlivé části samčí anatomie. Mimo jiné uvedla, že hlava samce byla pokryta barevnými skvrnami. Grofa překvapilo, že ačkoli žena neměla do té doby žádné odpovídající biologické znalosti, z pozdějšího rozhovoru se zoologem vyplynulo, že u některých druhů plazů má barva v oblasti na hlavě vskutku důležitou roli jakožto iniciátora sexuálních podnětů. Případ této ženy nebyl zdaleka ojedinělý. Během své praxe se Grof setkal postupně s pacienty, kteří se identifikovali prakticky s každým druhem na evolučním stromě. Ba co víc, Grof si ověřil, že jejich zkušenosti často vystihují s neuvěřitelnou přesností zoologické detaily daného druhu.

Regrese do říše zvířat nebyly jedinou psychologickou záhadou, s níž se Grof setkal. Dostal se do kontaktu s pacienty, kteří působili dojmem, jako by pronikli do jakéhosi druhu kolektivního nebo rasového nevědomí. Lidé s nízkým nebo žádným vzděláním náhle poskytovali detailní popis pohřebních praktik z dob Zarathustry a scén z hinduistické mytologie. Do další skupiny lze zařadit osoby, které přesvědčivě popsali své mimotělesné zážitky, vhledy do budoucnosti a regrese do minulých životů.

Během svého pozdějšího výzkumu se Grof setkal se stejnými projevy také u terapeutických sezení, kde nedocházelo k aplikaci psychedelických látek. Jelikož společným jmenovatelem všech zmiňovaných prožitků byla transcence individuálních vědomí mimo obvyklé hranice lidského ega a omezení daných časoprostorovým kontinuem, zařadil je Grof do kategorie "transpersonálních" zážitků.

Koncem šedesátých let pomáhal založit nové odvětví psychologie - "transpersonální psychologii". Jejím studiu se po té plně věnoval. Přestože do nově založené Asociace transpersonální psychologie vstupoval stále vyšší počet obdobně smýšlejících profesionálů, a přestože se transpersonální psychologie stala respektovanou odnoží psychologie, Grof ani nikdo jiný nebyl schopen tyto zvláštní psychologické fenomény vysvětlit. To se změnilo až příchodem holografického paradigmatu.

Není to tak dlouho, co si Grof uvědomil, že příležitostné pronikání mysli do labyrintu světa a zažívání transpersonálních zkušeností nemusí být vůbec záhadné. Základním východiskem je předpoklad, že mysl je součástí kontinua, labyrintu propojujícího nejenom všechny mysli, které existují nebo existovaly, ale i všechny atomy, organismy a oblasti nacházející se v časoprostoru.

Holografické paradigma má význam také pro klasické vědní disciplíny, například pro biologii. Keith Floyd, psycholog z Virginie, vystoupil s tvrzením, že pokud je tvrdá realita jen holografickou iluzí, nemůže být i nadále platné tvrzení, že mozek produkuje vědomí. Spíše je to vědomí, které vytváří zdání mozku - stejně tak jako těla a všeho, co se nachází kolem něj a co interpretujeme jako fyzický svět.

Četní badatelé upozorňují, že radikální zvrat ve způsobu nazírání na biologické struktury mění i naše chápání medicíny a léčivého procesu, jež musí rovněž projít transformací v souladu s holografickým paradigmatem. Z představy holografické projekce fyzikální struktury našeho těla je zřejmé, že každý z nás je zodpovědný za své zdraví více, než dosavdaní lékařské vědomosti připouštějí. To, co nyní považujeme za zázračné uzdravení z nemoci, může být vlastně jen změnou ve vědomí, jež se následně projeví ve změně hologramu těla.

Stejně tak je třeba přistupovat ke sporným léčebným technikám, jakou je vizualizace, která může přinášet úspěšné výsledky, neboť na holografické úrovni jsou myšlenkové obrazy stejně tak reálné jako "realita". Dokonce i víze a zkušenosti s příměsí "nadpřirozených" skutečností lze na základě holografického paradigmatu vysvětlit. Biolog Lyall Watson ve své knize "Dary neznámých věcí" popisuje své setkání s indonéskou šamankou, jež byla během svého rituálního tance schopná stvořit celý háj stromů, který se objevoval a zase rozplýval ve vzduchu. Watson líčí, jak on a ostatní šokovaní diváci sledovali několikrát za sebou objevující se a znovu mizející stromy.

Přestože na základě obvyklého vědeckého názoru není možné podobné události objasnit, výše uvedené případy nás stále více ubezpečují o tom, že skutečná realita je pouhou holografickou projekcí. Je-li to všechno pravda, bude mít holografické paradigma dalekosáhlé důsledky pro všechny lidi, protože to

znamená, že zážitky, jaké měl Watson, nejsou obecnou lidskou zkušeností pouze v důsledku našeho přesvědčení o tom, že to není možné. V holografickém vesmíru neexistují žádná omezení v možnostech, do jaké míry můžeme měnit strukturu reality.

To, co my vnímáme jako realitu, je jenom plátno, na něž můžeme kreslit obrazy, jaké se nám zlíbí. Všechno je možné. Od ohýbání lžic silou vůle až po neuvěřitelné příhody, které zakusil Castaneda během svých setkání s Donem Juanem. Magie je naše vrozené právo, proto už nehovoříme více o zázracích, všechno je dané pouze našimi schopnostmi programovat realitu podle svých přání, podobně jako je tomu ve snu.

Popravdě i naše nejzásadnější názory na realitu jsou zpochybněny, protože v holografickém vesmíru, jak konstatoval Pribram, musí být i náhodné události nazírány na holografických principech a tím i determinovány. Synchronicity nebo významné shody okolností dávají náhle smysl a všechno v realitě musí být nahlíženo jako metafora, neboť dokonce i ty největší náhody vyjadřují nějakou hlubší symetrii.

Je otázkou, zda-li Bohmovo a Pribramovo holografické paradigma bude přijato vědou nebo zůstane ignorováno. Jisté je jen to, že už ovlivnilo smýšlení mnoha vědců. I kdyby bylo shledáno, že holografický model neposkytuje nejlepší možné vysvětlení okamžité komunikace mezi subatomárními částicemi, Aspectův objev minimálně naznačuje, jak poznamenal londýnský fyzik Basil Hiley, že musíme být připraveni radikálně zvážit nový pohled na realitu.

Autor: Michael Talbot

Tentýž článek neporušený mými vsuvkami

V roce 1982 došlo k zajímavé události. Na univerzitě v Paříži provedl výzkumný tým vedený fyzikem Alainem Aspectem experiment, který by se mohl stát jedním z nejvýznamnějších experimentů 20. století. Jenomže z večerních zpráv jste se o něm určitě nic nedozvěděli. A pokud nemáte ve zvyku číst odborné časopisy, tak jste pravděpodobně asi nikdy neslyšeli jméno Aspect, ačkoli jsou zde i tací, kteří věří, že jeho objev může změnit tvář vědy. Aspect a jeho tým přišli na to, že za jistých okolností jsou subatomární částice, např. elektrony, schopny okamžitě komunikovat mezi sebou navzájem a to bez ohledu na vzdálenost, která je odděluje. Je lhostejné, zda je od sebe dělí 10 centimetrů nebo 10 miliard kilometrů.

Zdá se, že si každá částice uvědomuje, co dělají ty ostatní. Problémem této hypotézy je porušení Einsteinova postulátu, podle něhož se žádná informace nemůže šířit rychleji, než jaká je absolutní rychlost, tedy rychlost světla ve vakuu. Pohyb přesahující rychlost světla by měl mít stejné důsledky jako kdyby překonal časovou bariéru. Tento děsivý fakt byl příčinou toho, že se někteří fyzici pokusili sestavit propracované teorie, aby jiným způsobem uspokojivě vysvětlili Aspectův objev. Ovšem někteří jednotlivci se nezdráhali prezentovat podstatně radikálnější vysvětlení.

Například David Bohm z Londýnské univerzity se na základě Aspectova objevu domnívá, že objektivní realita neexistuje, zdání kompaktního vesmíru je v podstatě pouhým preludem - obrovským a okázalým detailním hologramem.

Pokud chceme pochopit, proč Bohm došel k takto překvapujícímu závěru, musíme si nejdříve krátce vysvětlit, co je hologram. Hologram je trojrozměrná fotografie, vytvořená prostřednictvím laseru. Proces vzniku hologramu začíná vystřelením laserového paprsku rozděleného při průchodu skrz polopropustné zrcadlo. Snímaný objekt se nejdříve vystaví expozici prvního laserového paprsku, tento paprsek se odrazí od objektu a vzápětí se střetne s tím druhým, čímž vznikne výsledný interferenční vzorec, který je zachycený na film. Po vyvolání se na filmu objeví nesmyslná spleť světlých a tmavých čar. Jakmile je však vyvolaný film osvětlen jiným laserem, dostaneme trojrozměrný obraz původního objektu. Trojrozměrnost takového obrazu není jedinou pozoruhodnou vlastností hologramu. Jestliže je například hologram růže rozdělen na dvě poloviny a osvětlen laserem, každá polovina bude stále obsahovat celý obraz růže. A pokud tyto poloviny znovu rozdělíme, každá z jednotlivých částí filmu bude vždy obsahovat menší, ale nedotčenou verzi původního obrazu. Na rozdíl od normální fotografie každá část hologramu obsahuje veškeré informace o celém obrazu.

"Celek v každé části" - tato přirozená vlastnost každého hologramu nám umožňuje úplně nový pohled na porozumění organizaci a řádu života. Po téměř celou svou historii se západní věda nedokázala zbavit předsudku, že nejlepší cestou k pochopení fyzikálních projevů (žáby i atomu) je rozpitvat je na kousky a studovat jejich příslušné části.

Fenomén hologramu svědčí o tom, že k některým otázkám ve vesmíru takto přistupovat nemůžeme. Pokud nějaký objekt rozkládáme holograficky, nedostaneme části, ale pouze menší celky. Tento princip motivoval Davida Bohma k odlišnému pochopení Aspectova objevu. Bohm věří, že příčina vzájemné interakce mezi různě vzdálenými subatomárními částicemi nespočívá v jakémsi záhadném transferu signálů mezi nimi, ale ve faktu, že jejich oddělenost je iluzí. Dále argumentuje názorem, že od určité hlubší úrovně reality přestávají být částice individuálními entitami a zastupují spíše svou jednotnou podstatu.

Pro lepší pochopení toho, co má na mysli, předkládá Bohm následující příklad:

Představme si akvárium s rybou. Představme si také, že se nemůžeme na akvárium dívat bazprostředně a to, co se v něm odehrává, nám zprostředkovávají dvě televizní kamery. První sleduje akvárium čelně, druhá z profilu. Budeme-li pozorovat souběžně oba monitory, vyjdeme zřejmě z předpokladu, že ryba na jedné i na druhé obrazovce jsou navzájem oddělené entity. Konec konců, protože jsou kamery nastaveny pod různými úhly, budou i výsledné obrazy do jisté míry různé. Setrváme-li však v pozorování obou ryb současně, brzy si uvědomíme, že mezi nimi existuje zřejmá spojitost. Když se otočí jedna, ta druhá učiní také trochu odlišnou ale odpovídající otočku. Když jedna směřuje dopředu, druhá vždy směřuje ke straně. Pokud zůstaneme v nevědomosti o skutečné situaci, můžeme se dopracovat až k teorii, že první ryba musí být v přímém spojení s tou druhou, přestože je to ve skutečnosti úplně jinak.

A o to podle Bohma jde i mezi subatomárními částicemi v Aspectově experimentu. Domnělá, nadsvětelně rychlá komunikace mezi částicemi ve skutečnosti pouze naznačuje, že existuje i mnohem hlubší a kompaktnější úroveň reality, která je před námi zdánlivě utajena. Tato realita přesahující náš běžný svět je v analogii s výše uvedeným popisem akvária. Objekty jako subatomární částice vnímáme vzájemně oddělené, protože jsme svědky pouze části jejich reality. Tyto částice však od sebe nejsou odděleny, manifestují pouze hlubší základní jednotu, nedělitelnou stejně jako hologram a uvedený příklad růže. Jelikož všechno v této fyzické realitě je složeno z podobných "vzorů", je zřejmé, že vesmír sám o sobě je také projekce, neboli hologram. Kromě své fantomové přirozenosti má toto pojetí vesmíru i další překvapující důsledky. Protože oddělenost subatomárních částic je pouhou iluzí, znamená to, že hlubší úroveň reality vesmíru se navzájem prolínají. Elektrony atomu uhlíku v lidském mozku jsou spojeny se subatomárními částicemi, které obsahuje každý losos, který plave, každé srdce, které tluče a každá hvězda, která září na nebi. Vše proniká vše a ačkoli lidé mohou kategorizovat, přihrádkovat a dále členit různé fenomény ve vesmíru, veškerá rozdělení jsou umělá a celá příroda je souvislou pavučinou.

V holografickém vesmíru nelze čas a prostor nahlížet jako fundamentální veličiny. Termíny jakým je pozice, selhávají ve vesmíru, kde není nic opravdu oddělené od toho ostatního, kde čas a třírozměrný prostor jsou podobně jako obraz ryby na monitoru jenom projekcí tohoto hlubšího řádu. Ve své hlubší úrovni je realita jakýmsi typem superhologramu, ve kterém minulost, přítomnost a budoucnost existují současně. To znamená, že s vhodnými nástroji může být někdy možné dosáhnout superholografické úrovně reality a získat výjevy z dlouho zapomenuté minulosti.

Problematika superhologramu před nás staví ještě další nezodpovězenou otázku. Superhologram jakožto matrice (matrix) umožňuje vznik a existenci všeho ve vesmíru a obsahuje všechny subatomární částice, jak ty, které byli, tak i ty, které teprve budou. Je zdrojem každého hmotného nebo energetického stvoření: Prostých sněhových vloček i kvasarů, velryb i paprsků gamma. Může být označen za jistý druh kosmického skladiště "všeho, co jest".

Ačkoli Bohm připouští, že zatím neznáme žádný způsob, jak zjistit, co všechno v sobě superhologram obsahuje, odvažuje se tvrdit, že nemáme žádný důvod k předpokladu, že neobsahuje ještě víc.

Jinými slovy říká, že superholografická úroveň reality může být jen pouhým stupněm dosaženého vnímání, za kterým se nachází "další vývoj bez konce".

Bohm není jediným vědcem, který předložil důkazy o tom, že vesmír je hologram. Standfordský neurofyziolog Karl Pribram se nezávisle na Bohmovi zabýval výzkumem mozku a rovněž dospěl k přesvědčení o holografické podstatě reality. Pribram skončil u holografického modelu při hloubání nad otázkou, jak a kde je v mozku uložena paměť a vzpomínky. Po desetiletí trvajících výzkumech konstatoval, že paměť není omezena na určitou oblast, ale je rozptýlena po celém mozku.

V roce 1920 provedl mozkový specialista Karl Lashley zásadní experimenty, z nichž vyplynulo, že nezávisle na tom, která část mozku krysy byla odstraněna, krysa nezapomněla, jak vykonat množství úkolů, které se naučila před operací. Vysvětlit toto podivné ukládání paměti v mozku nebyl tehdy nikdo schopen vysvětlit. To umožňuje pouze princip "celku ukrytého v každé své části".

Teprve v roce 1960 se Pribram seznámil s holografickým modelem a uvědomil si, že objevil vysvětlení, které vědci tak usilovně hledali. Pribram se domnívá, že vzpomínky nejsou zakódovány v neuronech, nebo malých seskupeních neuronů, nýbrž ve vzorcích nervových impulsů, které protínají mozek skrz na skrz stejně, jako světlo laseru interferuje celou plochu filmu, na němž je uložen holografický obraz. Stručně řečeno Pribram věří, že mozek je sám o sobě hologramem.

Pribramova teorie také vysvětluje, jakým způsobem může lidský mozek pojmout tak obrovské množství informací a uložit je v tak malém prostoru. Odhaduje se, že lidský mozek má během průměrného života kapacitu zapamatovat si přibližně 10 miliard bitů informací, což odpovídá zhruba množství informací obsažené v pěti svazcích Encyklopedie Britannica.

Obdobně bylo zjištěno, že kromě dalších vlastností disponuje hologram ohromující kapacitou pro ukládání informací. K tomu postačuje změna úhlu, pod kterým dva paprsky zasahují kus fotografického filmu. Takto je možné zaznamenat na témže povrchu velký počet rozdílných obrazů. Náhorně demonstrován byl příklad, kdy jeden čtvereční centimetr filmu pojmul až 10 miliard bitů informací.

Naše záhadná schopnost rychle si vybavit jakoukoli vzpomínku, kterou z obrovského množství uskladněných informací zrovna potřebujeme, se stává pochopitelnější, když si představíme, že mozek funguje jako hologram. Když vás přítel požádá, abyste mu řekli vše, co vás napadne, když se řekne slovo "zebra", nemusíte se nemotorně zpětně probírat ohromným kvantem abecedně poskládaných souborů, abyste se dobrali k odpovědi. Místo toho se vám téměř okamžitě vybaví asociace jako "pruhovaná", "podobající se koni", nebo "zvíře žijící v Africe".

Jedním z nejpodivnějších aspektů lidského myšlenkového procesu je skutečnost, že každý díl informace se zdá být okamžitě souvztažný se všemi zbývajícími částmi informace. Jelikož je každá část hologramu pevně navzájem spojená s každou další částí, jedná se zřejmě o prvotřídní příklad souvztažného systému v přírodě.

Uložení paměti není jedinou neurofyziologickou hádankou, která se ve světle Pribramova holografického modelu mozku objasnila. Další otázka zní: Jak mozek převádí nekonečný příval frekvencí, které přijímá prostřednictvím smyslů (například světelné a zvukové vlnění) do konkrétní podoby světa tak, jak ho známe? Kódování a dekodování jednotlivých frekvencí je přesně to, co princip hologramu vysvětluje nejlépe. Hologram totiž funguje jako jakási čočka, jako překládací zařízení schopné transformovat zjevně nesmyslnou změtu frekvencí do souvislého obrazu. Pribram je přesvědčen o tom, že mozek se chová jako čočka a na holografickém základě matematicky konvertuje frekvence, které přijímá skrze smysly a přenáší je do našeho vnitřního světa vnímání. Působivé množství důkazů svědčí o tom, že mozek se chová holograficky. Není proto divu, že Pribramova teorie získává stále rostoucí podporu mezi neurofyziology.

Hugo Zucarelli, odborník italsko-argentinského původu, aplikoval holografický model také ve světě akustických jevů. Do rozpaků ho dostal fakt, že lidé dokážou lokalizovat zdroj zvuků, aniž by přitom museli pohnout hlavou a to přestože naslouchají jen jedním uchem. Zucarelli dospěl k závěru, že tuto schopnost může vysvětlit právě holografický princip. Zucarelli rovněž vyvinul technologii holofonického zvuku, tedy metodu záznamu schopnou reprodukovat akustickou pozici v prostoru s téměř mystickým realismem. Pribramova víra, že naše mozky matematicky vytvářejí "tvrdou" realitu v závislosti na vstupních frekvencích, získala dosti velkou experimentální podporu. Bylo shledáno, že každý z našich smyslů je citlivější k mnohem širší škále frekvencí, než se původně předpokládalo. Výzkumníci například zjistili, že naše zraková soustava je citlivá na zvukové frekvence, že náš smysl čichu je částečně závislý na tak zvaných "osmických frekvencích", a že dokonce i buňky v našich tělech jsou citlivé na velké množství frekvencí. Tato zjištění indikují, že zaleží pouze na holografickém nastavení vědomí, jakým způsobem jsou takové frekvence filtrovány a kategorizovány do konvenčního způsobu vnímání.

K ještě překvapivějšímu výsledku se dostaneme, když propojíme Pribramův holografický model mozku s teorií Davida Bohma. Co se stane? Pokud je hmatatelný svět jenom druhotnou skutečností a to, co se nachází "tam venku" je pouhou změtu frekvencí, tedy pokud je vesmír hologramem, jehož určité frekvence jsou matematicky konvertovány do smyslové podoby, co nám pak zůstane z tzv. objektivní reality? Řečeno zcela jednoduše: Přestane existovat. Jak už východní náboženství dlouho avizují, materiální svět je Mája, iluze a ačkoliv si můžeme myslet, že jsme fyzické bytosti, pohybující se ve fyzickém světě, nejedná se o nic jiného, než o představu. Jsme pouhými "přijímači" plovoucími uprostřed kaleidoskopického oceánu frekvencí, a to, co si z tohoto oceánu vybereme a převedeme do fyzické reality, je jen jednou z mnoha variant, kterou lze v rámci superhologramu projevit.

Tento nový překvapující obraz skutečnosti, tato syntéza Bohmova a Pribramova přístupu, byla označena jako holografické paradigma, a přestože mnoho vědců na to reagovalo skepticky, mnoho jiných vyslovilo svou podporu. Malá ale stále početnější skupina odborníků se domnívá, že je to jeden z nejpřesnějších modelů reality, ke kterému věda až doposud dospěla. A více než to, většina z nich zastává názor, že toto paradigma může vyřešit některá mysteria, která nebyla tradiční vědou vysvětlitelná a mohlo by i tzv. paranormální jevy zařadit mezi zákonné projevy přírody. Četní badatelé, včetně Bohma a Pribrama, si uvědomili, že mnoho parapsychologických fenoménů lze v termínech holografického paradigmatu vysvětlit.

Ve vesmíru, kde jednotlivé mozky jsou ve skutečnosti nedělitelné součásti obřího hologramu a všechno je navzájem pevně propojené, může být telepatie pouhým zpřístupněním holografické úrovně. Holografické paradigma poskytuje mnohem snazší porozumění tomu, jak se informace z mysli osoby "A" dostávají do mysli osoby "B" a to bez ohledu na vzdálenost. Řešení mají rázem i mnohé do té doby neřešitelné psychologické záhady.

Také Stanislav Grof cítí, že holografické paradigma nabízí model, který vysvětluje mnoho záhadných fenoménů zažitých lidmi během změněných stavů vědomí. V roce 1950, když vedl výzkum LSD jako psychoterapeut, se Grof setkal s pacientkou, která se nečekaně dostala do stavu, kdy se ztotožnila s druhem prehistorického plazů. V průběhu vize nejen že začala přesně líčit veškeré pocity, jako by byla opravdu plazem, ale dokonce podrobně popsala i jednotlivé části samčí anatomie. Mimo jiné uvedla, že hlava samce byla pokryta barevnými skvrnami. Grofa překvapilo, že ačkoli žena neměla do té doby žádné odpovídající biologické znalosti, z pozdějšího rozhovoru se zoologem vyplynulo, že u některých druhů plazů má barva v oblasti na hlavě vskutku důležitou roli jakožto iniciátora sexuálních podnětů. Případ této ženy nebyl zdaleka ojedinělý. Během své praxe se Grof setkal postupně s pacienty, kteří se identifikovali prakticky s každým druhem na evolučním stromě. Ba co víc, Grof si ověřil, že jejich zkušenosti často vystihují s neuvěřitelnou přesností zoologické detaily daného druhu.

Regrese do říše zvířat nebyly jedinou psychologickou záhadou, s níž se Grof setkal. Dostal se do kontaktu s pacienty, kteří působili dojmem, jako by pronikli do jakéhosi druhu kolektivního nebo rasového nevědomí. Lidé s nízkým nebo žádným vzděláním náhle poskytovali detailní popis pohřebních praktik z dob Zarathustry a scén z hinduistické mytologie. Do další skupiny lze zařadit osoby, které přesvědčivě popsali své mimotělesné zážitky, vhledy do budoucnosti a regrese do minulých životů.

Během svého pozdějšího výzkumu se Grof setkal se stejnými projevy také u terapeutických sezení, kde nedocházelo k aplikaci psychedelických látek. Jelikož společným jmenovatelem všech zmiňovaných prožitků byla transcendence individuálních vědomí mimo obvyklé hranice lidského ega a omezení daných časoprostorovým kontinuem, zařadil je Grof do kategorie "transpersonálních" zážitků.

Koncem šedesátých let pomáhal založit nové odvětví psychologie - "transpersonální psychologii". Jejím studiu se po té plně věnoval. Přestože do nově založené Asociace transpersonální psychologie vstupoval stále vyšší počet obdobně smýšlejících profesionálů, a přestože se transpersonální psychologie stala respektovanou odnoží psychologie, Grof ani nikdo jiný nebyl schopen tyto zvláštní psychologické fenomény vysvětlit. To se změnilo až příchodem holografického paradigmatu.

Není to tak dlouho, co si Grof uvědomil, že příležitostné pronikání mysli do labyrintu světa a zažívání transpersonálních zkušeností nemusí být vůbec záhadné. Základním východiskem je předpoklad, že mysl je součástí kontinua, labyrintu propojujícího nejenom všechny mysli, které existují nebo existovaly, ale i všechny atomy, organismy a oblasti nacházející se v časoprostoru.

Holografické paradigma má význam také pro klasické vědní disciplíny, například pro biologii. Keith Floyd, psycholog z Virginie, vystoupil s tvrzením, že pokud je tvrdá realita jen holografickou iluzí, nemůže být i nadále platné tvrzení, že mozek produkuje vědomí. Spíše je to vědomí, které vytváří zdání mozku - stejně tak jako těla a všeho, co se nachází kolem něj a co interpretujeme jako fyzický svět.

Četní badatelé upozorňují, že radikální zvrát ve způsobu nazírání na biologické struktury mění i naše chápání medicíny a léčivého procesu, jež musí rovněž projít transformací v souladu s holografickým paradigmatem. Z představy holografické projekce fyzikální struktury našeho těla je zřejmé, že každý z nás je zodpovědný za své zdraví více, než dosavadní lékařská vědomosti připouštějí. To, co nyní považujeme za zázračné uzdravení z nemoci, může být vlastně jen změnou ve vědomí, jež se následně projeví ve změně hologramu těla.

Stejně tak je třeba přistupovat ke sporným léčebným technikám, jakou je vizualizace, která může přinášet úspěšné výsledky, neboť na holografické úrovni jsou myšlenkové obrazy stejně tak reálné jako "realita". Dokonce i vize a zkušenosti s příměsí "nadpřirozených" skutečností lze na základě holografického paradigmatu vysvětlit. Biolog Lyall Watson ve své knize "Dary neznámých věcí" popisuje své setkání s indonéskou šamankou, jež byla

během svého rituálního tance schopná stvořit celý háj stromů, který se objevoval a zase rozplýval ve vzduchu. Watson líčí, jak on a ostatní šokovaní diváci sledovali několikrát za sebou objevující se a znovu mizející stromy.

Přestože na základě obvyklého vědeckého názoru není možné podobné události objasnit, výše uvedené případy nás stále více ubezpečují o tom, že skutečná realita je pouhou holografickou projekcí. Je-li to všechno pravda, bude mít holografické paradigma dalekosáhlé důsledky pro všechny lidi, protože to znamená, že zážitky, jaké měl Watson, nejsou obecnou lidskou zkušeností pouze v důsledku našeho přesvědčení o tom, že to není možné. V holografickém vesmíru neexistují žádná omezení v možnostech, do jaké míry můžeme měnit strukturu reality.

To, co my vnímáme jako realitu, je jenom plátno, na něž můžeme kreslit obrazy, jaké se nám zlíbí. Všechno je možné. Od ohýbání lžic silou vůle až po neuvěřitelné příhody, které zakusil Castaneda během svých setkání s Donem Juanem. Magie je naše vrozené právo, proto už nehovořme více o zázracích, všechno je dané pouze našimi schopnostmi programovat realitu podle svých přání, podobně jako je tomu ve snu.

Popravdě i naše nejzásadnější názory na realitu jsou zpochybněny, protože v holografickém vesmíru, jak konstatoval Pribram, musí být i náhodné události nazírány na holografických principech a tím i determinovány. Synchronicity nebo významné shody okolností dávají náhle smysl a všechno v realitě musí být nahlíženo jako metafora, neboť dokonce i ty největší náhody vyjadřují nějakou hlubší symetrii.

Je otázkou, zda-li Bohmovo a Pribramovo holografické paradigma bude přijato vědou nebo zůstane ignorováno. Jisté je jen to, že už ovlivnilo smýšlení mnoha vědců. I kdyby bylo shledáno, že holografický model neposkytuje nejlepší možné vysvětlení okamžité komunikace mezi subatomárními částicemi, Aspectův objev minimálně naznačuje, jak poznamenal londýnský fyzik Basil Hiley, že musíme být připraveni radikálně zvážít nový pohled na realitu.

Autor: Michael Talbot